

FOLK OG LAND

NR. 3 — 17. ÅRGANG

LØRDAG 3. FEBRUAR 1968

LØSSALG KR. 1,50

Den tyske østzone har fått en nasjonalbolsjevikisk armé

SOM BYGGER PÅ GAMLE TYSKE MILITÆRE TRADISJONER
SOM I HITLERTIDEN

En hører ikke så meget her i vesterlandene om det som foregår bak muren gjennom Tyskland og det en hører er vel heller ikke alltid så korrekt. Av det en hører synes det imidlertid klart å fremgå at Tyskland hinsides muren ingenlunde er noen internasjonalismens ingenmannsland. Det bekrefter seg påny at sterkere enn ideologiene og de økonomiske systemer er et folks nasjonalfølelse. Og slik som Stalins Sovjetsamvelde i nødens stund måtte ta nasjonalfølelsen til hjelp, slik har den røde Ulbricht måttet gjøre det i sin del av Tyskland.

Og spesielt interessant er det å notere seg hvorledes dette har preget den hær som er bygget opp i Tyskland bak muren. I den forbindelse er det verdt å merke seg at Sachsen, og spesielt Preussen, med deres rike militære tradisjoner, er hovedbestanddel i Ulbrichts rike.

Vi gjengir i det etterfølgende en artikkel i DEUTSCHE WOCHENZEITUNG om «Fødslen av en nasjonalbolsjevikisk armé» på den annen side av muren. Artikkelen er naturligvis i noen grad pre-

Tyske uniformer under sovjetiske hjelmer. Hvorledes er det med hjertene?

get av motsetningsforholdet mellom det amerikanske Vest-Tyskland og det sovjet-

avhengige Ulbricht-Tyskland, men nettopp derfor kan en vel regne med at det dreier seg om nøkterne opplysninger hva de faktiske kjensgjerninger angår. Og vi synes det er disse kjensgjerninger som i høy grad er interessante, fordi de bl. a. viser at den sterkeste «ideologi» ikke er noen av de hovedsakelig økonomiske systemer en vanligvis tenker på, men nasjonalismen, blodets og historiens tale til menneskehjertene tvers over striden om samfunnssystemene.

Her er artikkelen i norsk oversettelse:

For få år siden pleiet man i vestlige militærkretser spottende å betegne «hæren med de fleste desertører» som «Moskvas mest tvilsomme våpen». Den nasjonale folkehær (NVA) i den kommunistisk-tyske separatrepublikk, hvis opprettelse ble besluttet for 12 år siden gjennom en lov av folkekammeret «på grunnlag av artiklene 5 og 112 i DDR's grunnlov»

(Forts. side 6)

WINSTON CHURCHILL som hans livlege ser ham

Hitlers og Görings profetier om verdensrikets undergang som nu fullbyrdes for våre øyne.

Det finnes knapt noen mere indiskret, men også opplysende biografi fra vår tid enn dagboken til Churchills livlege. Selv om den mangler mange detaljer av betydelig interesse, såsom den nådeløse og forbryterske bombekrig mot den tyske sivilbefolkning, så gir den dog høyst interessante opplysninger om den mann der i minst like høy grad som Adolf Hitler avgjorde Europas skjebne. Lord Moran, som utvilsomt næret stor hengivenhet for sin pasient, gjennomfører likevel i sine memoarer en u-barmhjertig avglorifisering av Churchill, som ikke bare var en hypokondrisk, sutrende pasient, men dessuten led av en lett form for epilepsi.

Churchill hadde i årene før krigen ikke en eneste virkelig venn innen de tre partier, og som Moran beretter, kunne han heller ikke huske noen sinne nøyaktig å ha visst hvorledes England stillet seg til ham. Han følte seg bokstavelig talt isolert. Hans springende tenkemåte og ubestendigheten i hans bedømmelse kan ha hatt en stor del av skylden for det. Imidlertid, i det øyeblikk da krigen var der, var alt dette forbi med et slag. Nu var han i sitt rette element og for alle dem som ville føre krigen mot Tyskland den nøyaktig riktige mann. For han var rede til å føre en nådeløs krig, og slik ble den da også ført.

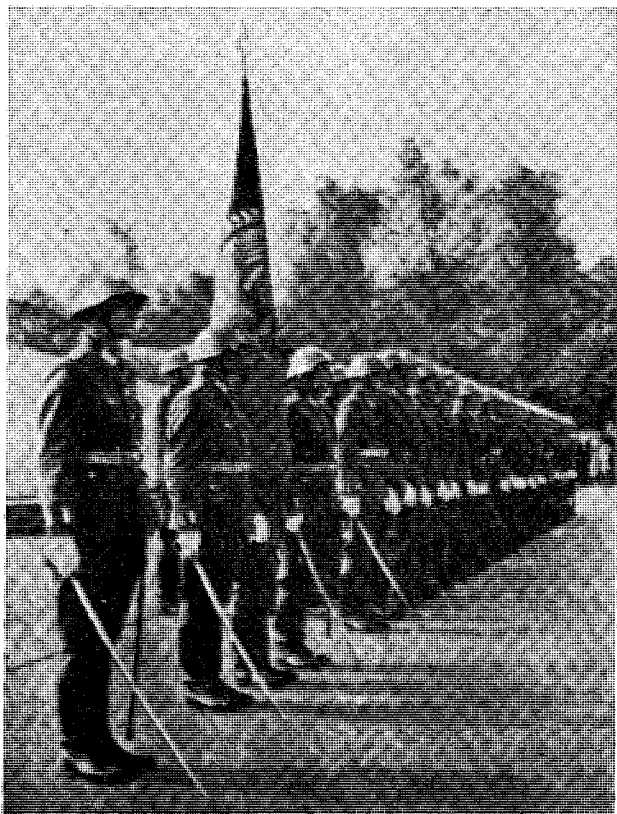

Arven efter Churchill

Churchill uttalte selv flere ganger at hele hans liv bare hadde være en forberedelse til denne kamp. Dette er så meget mere interessant som Morgan saklig fastslår: «Men han (Churchill) interesserte seg ikke et øyeblikk for hva som foregikk i soldatens sjel. Han forsøkte heller aldri å dele hans bekymringer. Hvis en soldat ikke gjorde sin plikt, måtte han efter Churchills mening skytes». Når han så tilbake, kalte Churchill denne krig for «disse vidunderlige år» og freden for «den fordømte freden». Resignert slo han fast allerede 22. juni 1945: «Jeg føler meg meget ensom uten krig».

Politisk blir bildet av Churchill også meget klart og tydelig korrigerert i denne biografi. Churchill var like

(Forts. side 7)

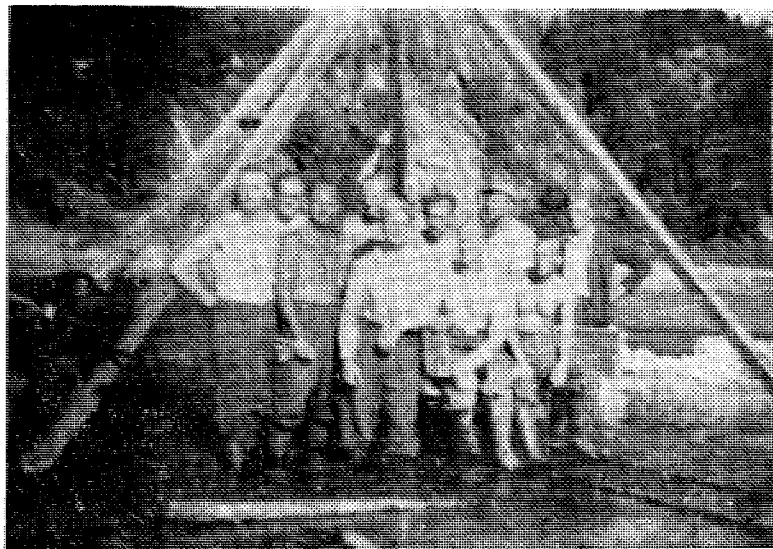
Den preussiske soldaterånd fornektet seg ikke.

Avsklipp med bilde av Churchill for siste gang i Underhuset

Norsk svar om tvangsarbeide på «høyeste moralske nivå»

Vi gjenoppfrisker offisielt hykleri fra 1949

Bildet er tatt våren 1949 og taler sitt tydelige sprog om det tvangsarbeide i Norge som man benektet

Maken til det gjennomførte hykleri som det offisielle Norge har betjent seg av i alt som henger sammen med det berømmelige «retts»-oppjøret skal en vel lete verden rundt etter. Vi minnes fra den siste tid klagen til Europarådet over de greske obersters brudd på menneskerettighetskonvensjonen etter at en selv kort tid forut bare slapp unna en lignende klage mot Norge på grunn av foreldelse.

En av våre lesere har sendt oss et utklipp fra AFTENPOSTEN for august 1949 som demonstrerer en lignende og tidligere frekk fortidelse av de faktiske forhold. På dette tidspunkt hadde Norge gjennom flere år drevet den rene engrosforretning i tvangsarbeide med en rekke fangeleire isving helt fra 1945 og med titusener av tvangsarbeidere. Men da begynte det jo også å ebbe ut — skjønt det fremdeles satt mange av oss inne sperret i slike leire. Likevel bragte altså norske aviser dette telegram — for AFTENPOSTENS vedkommende riktignok bortgjemt og med lite utstyr trass i skrytet over Norge:

«(Ass. Press) Den amerikanske sjefsdelegat ved FN's økonomiske og sosiale råd takket i går Norge for dets svar på en forespørsel om tvangsarbeidsleirer. Han sa at svaret «lå på det høyeste moralske nivå som noen regjering kunne nå med et svar på dette spørsmålet.» Thorp kom med denne erklæringen, etterat den russiske delegaten hadde henvist til Norge som et land, hvor det forekommer tvangsarbeide.

Det norske svaret på spørsmålet er sendt rundt til alle regjeringer. Norge innrømmet her at det blir tydd til denne utveien

i enkelte tilfelle, f. eks. i forbindelse med en lov om omstreifere, betleri og drukkenskap og i noen tilfelle når det gjaldt folk som ikke underholder kone og barn.

«Antallet av personer i tvungne arbeidsinstitusjoner 1. mai 1949 var 315 menn og 21 kvinner», het det i svaret.

Thorp roste den ærlige og åpne karakteren av det norske svaret og understreket at Norge dermed direkte hadde erklært seg villig til å delta i enhver undersøkelse.»

Reaksjoner — samvittighet?

Da Hewinsboken kom ut på norsk før jul 1966, skrev den gode nordmann nr. 1 med stjerne, Sverre Offenberg Løberg, at han fikk vanskeligheter med sin nattesøvn på grunn av boken.

Var det tvilen eller troen som plaget ham? Hvor blir det av hans foredrag i TV over emnet? Tvil og tro som var annonsert. Sover herr stortingsmannen godt nå? Det skulle være artig å få vite, og se — hva han tror og tviler på. Selv om han ikke gir seg ikast med mr. Hewins. «Let us hear and see» som det lyder på nynorsk fra Rauland til Skien.

Nå i år går filmen «Det største spillet» på landets kinoer, og den sagnombruste «Hirdmann» Gundvald Tomstad blir gjort stor stas av. Etter at han i lokalavisene har uttalt, at filmen på langt nær er så spennende som virkeligheten om sine opplevelser, lar han ordene falle om at hans ønske er å få glemme.

En merkelig reaksjon. Beskjedenhet? Tross alt skryt? Erttanke? Er berømmelsen

«Morderne iblant oss»

I bladet TELEMARKE TIDEND, som er en avlegger av VARDEN i Skien finner vi dette innlegget — og med ovenstående tittel:

«(Denne bok) Av Wiesenthal stod omtala i Telemark Tidend 28. oktober av H. J. S. Skal ein få fred i verden, må ein gjera rett mot alle, også mot sin uven. Eit gamalt ord er: Den som er rein, kaste den fyrste stein. Det stend og same staden: Ve yver dei yvervundne. Krig er grusomt, då kjem alt det verste frem i menneskje. Varti alle krigførande granska likt, ville mykje grufullt koma fram på alle partar.

Og likeins i striden mellom jødar og araberar. Jørdane fylgjer Moselovene, som er deira religion, og det er auge for auge og tann for tann. Når dei trur slik, er det ikkje tilgjeving der. Og les i det gamle testamentet korleis jødane for fram mot fangane dei tok.

Skal makt vera rett, eller skal ein gjera mot andre som ein vil at andre skal gjera mot seg. Vert det gjort urett mot meg, skal eg ha vederlag, gjer eg urett mot andre, skal eg gje vederlag. Skal tru um ikkje dette er rette vegen til å få fred landi i millom.

Sigurd Haugan»

Vel talt!

blitt en belastning? Er det tvil eller tro?

Noe som ikke stemmer, noe som ikke kan glemmes.

Et gammelt ord sier at man ikke skal ride på to hester, og ikke tjene to herrer. Ikke alle profeter er ekte sådanne. Noen er ekte, andre er det ikke.

Men Guds kvern maler om enn langsomt.

Den maler evig.

Capitano

Generalforsamling i A.s Folk og Land

holdes på kontoret i Kierschowsgt. 5, Oslo fredag 23. februar 1968 kl. 12.

Aksjeeiere innkalles til å møte personlig eller med skriftlig fullmakt til en annen aksjeeier. Fullmakter kan eventuelt utferdiges til redaktør Melsom eller til undertegnende, under avisens adresse. På fullmakten skrives bare «Fullmakt for N. N. til å møte for meg på A/S Folk og Lands ordinære generalforsamling 1968», samt underskrift.

Til behandling på generalforsamlingen foreligger regnskap for 1967, valg på uttredende styremedlemmer m. v.

Styret innkalles til møte samme sted og samme dag kl. 11.

OLAF HOLM
Styrets formann

«Jag är nyfiken — gul»

Da det begynner å bli noen år siden jeg trådte mine barnesko er det ikke så ofte jeg går på kino. Jeg har forlenget gjennomskuet løgnen og tåpeligheten i disse makkverk fra Hollywood, og synes å se djvelen selv stå bak med et hånflir til de dumme mennesker.

Nå var det vel over to år siden jeg hadde kastet bort tid og kroner på en slik forestilling, men jeg syntes jeg måtte se denne filmen, et produkt av svensken Vilgot Sjöman, som var så frekt at den klarte å bli forbudt i Norge og Finland.

Filmen begynner med at en jente, Lena, som liksom driver Nymans Institutt, står det på døren hennes, flyr rundt på gatene og vil intervju folk hun møter.

«Hva synes De om klasse-samfundet?» er det stående spørsmål. Noen svarer, andre vet ikke, og noen går bare videre.

På hennes «kontor» er det et virvar av møbler, reoler og kartotek. På veggene henger masse bilder, soldater i krig og et stort bilde av Franco i full uniform.

Det henger en tavle der, også, og på den står et tall, det er visst 1735. Men etter som Lena treffer og ligger med nye mannfolk, så pusser hun ut og øker de siste tallene. Hovedskeren er en ganske tiltalende mann, men gift og har barn like om hjørnet.

Og alt får vi se, like til kjærtegning av partnerens kjønnsorganer.

Hensikten med filmen?

Utenom å velte seg i sex og porr hadde den en brodd mot forsvaret, mot USA, mot Franco og andre diktaturer. Men ikke mot Sovjets eller Kinas. Den skulle bryte ned respekten for religion, moral, orden og disiplin.

Hva skulle den bane vei for? For Sodoma og Gomorra, antar jeg, full frihet for pøbel og dyriske instinkter.

Det var ganske stort publikum, og noen lo. Men jeg lo ikke. Under krigen en gang fikk jeg være vitne til en henrettelse. Det var en elleve ganger tidligere straffet forbryter som hadde desertert fra sin avdeling og gitt seg utpå tyvtokt igjen.

Han ble skutt under overværing av en hel bataljon, til skrekk og advarsel. Som ett skudd satt 9 kuler i hans hjerte, og han var ikke mere.

Jeg syntes det var makabert, kvalmende.

Men det var jo en hensikt med denne henrettelsen, og han var vel ikke mere verdt.

Da jeg gikk fra denne groteske filmforestillingen var jeg som bedøvet av sorg. Sorg over at Nordens store folk var sklidd så langt ned i gjørma, at det knapt kunne ha lenge igjen.

Denne filmen var på en måte en dødsdom over et folks livsvilje og evnen til å leve riktig.

I erindringen dukket det opp en annen film som den rene motsetningen til dette tragiske tidsbillede. Det var den vakre, plettfriske filmen om skogen og skogens slitere og dyr, «Det grønne gull» av Ola Sørhus, Rena.

Enkelte strofer fra store menn dukket opp i erindringen. — «viljeløst, vimrende, vet ej hvorhen.» — Henrik Ibsen, seeren fra Norge.

«Untergang des Abendlandes», av Oswald Spengler. — Og Nietzsche som lar Sibyllen utbryte:

«Akk ve, hvor skakt det går! Rom blev til horehus og skjøge. Cæsar til svin — Gud selv til jøde!»

Men den norske filmsensuren hadde rett, slikt er ikke noe å vise frem for andre enn fulle sjøfolk i havnebyenes skumle bordeller.

Ringer kirkeklokkene?

Skal en åndelig pest knekke restene av Nordens vikinger? Jeg gikk vekk som fra en begravelse over en kjær venn. Det blir lenge før jeg igjen går på kino.

Ola

Sinnsyk beatle

Yrkeshyleren i «Rolling Stones», Brian Jones, som ble straffet med 9 måneders fengsel for rusgiftforgøvelser er allerede løslatt fordi man fikk tak i en lege som bevitnet manglende åndelig sunnhet — og det kan vel knapt overraske hans fans?

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Nasjonal frigjøring

En rekke politisk sett temmelig rødmussete personer har satt igang en aksjon mot Norges fortsatte NATO-deltagelse når det nu til neste år blir anledning til å komme ut. Den nevnte rødmussetheten gjør at det faller vanskelig for mange med et annet livs- og samfunnssyn å opptre sammen med dem. Og dog bør ikke dette at så mange venstresradikale ut fra sine spesielle motiver går mot NATO hindre nasjonalbevisste nordmenn fra å slutte seg til konklusjonen, om ikke til premissene. For her dreier det seg avgjort om en sak av den aller største nasjonale betydning. Og da får en skyve det politiske ubehag ved det selskap en kommer i tilside.

Vi skal ikke her påny utførlig komme inn på hvorfor vårt NATO-medlemskap nu iallfall betyr det motsatte av sikkerhet, nemlig den alvorligste fare for nasjonal utsløttelse. Det kan ha fortonet seg annerledes for våre hjemvendte eksilpolitikere og andre, som hadde levet seg inn i koloniforholdet til Storbritannia og USA og hvis nasjonale bevissthet derfor var svekket, i 1948 da det var en viss grunn til å stole på den amerikanske atomparaply. Idag finnes det imidlertid ingen slik grunn. Selv USA stoler ikke lenger på denne paraplyen, som iallfall ikke kommer til å bli slått opp for å beskytte Europa hvis det innebærer den ringeste fare for USA. Det er sagt med klare ord fra USA, som isteden avspiser oss med løfte om hjelp — ikke med atomvåpen og europeisk stasjonerte tropper, men med «brannvern» — i «begrensede kriger», slike som i Korea, Vietnam o. l.

Vi skal ikke her gi oss til å være spåmenn om hva det endelige resultat ville bli av et sammenstøt mellom USA og Sovjetsamveldet om Europa. Det spiller da heller ingen rolle for Norge, for at vårt land som NATO-medlem vil bli ødelagt og vårt folk utsløttet gjennom krig og deportasjon er iallfall skråsikkert. Og det er vel folket som teller, ikke ubebodd norsk jord og stein, som «befries» langt om lenge.

Av Frankrikes politikk kan en lese seg til hva en der mener om den «sikkerhet» NATO kan gi. Og også i Bundesrepublikken begynner en å få kolde føtter etter at det offisielt er meddelt at de NATO-allierte i år vil trekke ut av det skandaløst tynt bevoktede Vest-Tyskland ytterligere 50 000 mann, derav 35 000 amerikanere og 6 000 engelskmenn. Dette synes ikke å tyde på noen stor vilje til innsats for det Europa en i sin tid utleverte til Stalins nåde.

Dette er kjensgjerninger som de norske partipolitikere med deres personlige ansvar for hele NATO-politikken og det vatersottangrepne norske offiserskorps ikke kan snakke seg bort fra. Så meget mere som vår nabostat Sverige på en måte som rydder bort enhver tvil har demonstrert at sikkerheten bevares like bra utenfor som i NATO. Riktignok ser vi at etterretningsmajoren i MORGENBLADET sier at det er NATO som beskytter Sverige også. Men hvis dette er riktig, så kan en vel regne med at også Norge vil være like godt beskyttet som Sverige utenfor NATO. Og da unngår en sannsynligvis den alvorlige risiko for fullstendig nasjonal utsløttelse.

Vårt NATO-medlemskap vil jo nemlig — som vår englandsavhengighet i 1940 — føre oss automatisk inn i enhver større konflikt mellom øst og vest som den hasardiøse amerikaner utenrikspolitikk på dollarens vegne kan komme til å fremkalle, og det i områder som er uten enhver interesse for oss.

Rett skal også være rett selv når det gjelder det røde Sovjet. Det har holdt på det Roosevelt forærte kommunist-

Fra de mange vanviddsår i Norge

En dag i 1945 møtte to NS-damer hverandre på gaten og tilfeldigvis utenfor vår bys politikkammer. Da de var kommet et lite stykke fra hverandre viftet den ene litt med armen hvilket ofte kan forekomme i adskillelsens stund. Men akk o vé, omgående ble hun innkalt til politikammeret og foreholdt det ulovlige i å bruke NS-hilsen!!! Damen ble jo himmelfallen og forskrekket, men vi hennes venner moret oss jo kostelig etterpå i all vår påførte bedrøvelighet forøvrig.

Men politiet stakkars, var i sin gode rett ifølge rikspolisjef Aulisies forordning gjengitt i Oslo Dagblad den 17. sept. 1945 som følger:

«Rikspolisjefen har utstedt forordning om at NS folk kan ilegges portforbud for ikke å vise seg på offentlig gate, og møteforbud seg imellom, da det over hele landet antydes at de kommer sammen og diskuterer aktuelle politiske problemer og fremtidig politisk holdning. Deres bevegelsesfrihet begrenses til nærmeste familie og naboer.»

Den sunde fornuft avgikk ved døden hos storparten av det norske folk etter 1945 hvilket kan bevises ved ovenstående politiforordning. Vår politiovrighet kondoleres post mortem, men — — — leende!

A.

men i forbindelse med annen verdenskrig, men ut over dette kan en ikke egentlig snakke om aggresjon fra russisk side. Det samme kan ikke sies om USA.

Ellers har spørsmålet om NATO-alliansen også en annen side som bør telle sterkt for alle virkelige nasjonalsinnete mennesker.

Vi tenker på den selvstendighet vi har måttet gi avkall på som følge av den politikk våre partipolitikere har drevet helt siden før annen verdenskrig tok til. Bak folkets rygg ofret en dengang nasjonale interesser ved et skamløst knefall for fremmede makter. Det førte til tysk okkupasjon og tap av norsk selvstendighet. Og enhver må kunne se at vi ikke har gjenfunnet den ennu. NATO-tilslutningen var et nytt slikt knefall som vi betaler med å være fullstendig umyndiggjort. Riktignok får vi oppføre lokale fjelebodspill med partipolitikere og en meksikansk horde av allehånde generaler og oberster, men det er jo bare skuebrød for folket. Bak kulissene er det andre som bestemmer.

Det Storbritannia vi har vært en ynkelig koloni av helt siden 1905 er nu slått i stumper og stykker. Selv berømmelige norske patrioter av

A. D.:

Demokratiets krise

Frihet! maler dagens demokrat og ser seg rundt med ondskap i blikket. Hans frihetspåståelighet er like hul og falsk som når presten med himmelvendt blikk hevder at Gud er kjærlighet.

Demokratens frihet var ubegrenset næringsfrihet, intet mere, intet mindre. Ved den industrielle revolusjon var borgerskapet blitt den herskende klasse, og som «filosofisk» begrunnelse for sin maktstilling skapte den evangeliet om den ubegrensede næringsfrihets velsignelse. Som himmel over denne næringsfrihet skapte man det politiske demokrati: folket i valg, statsmaktens tre-delning, og som kronen, men også som slangen i Paradiset, parlamentarismen.

Over denne første himmel ble så annen himmel skapt — ytringsfriheten. (Åndsfriheten).

Den ubegrensede næringsfrihet fikk nådestøtet ved sammenbruddet på New York-børsen 1929, siden da har vi hatt det statsdirigerte næringsliv fra S.S.S.R. til U.S.A. Dermed var demokratets to himmelrikker rokket i sin grunnvold.

Verdenskrigen skapte en høyst uhellig allianse mellom S.S.S.R., U.S.A. og G.B. Disse stormaktene gikk i krigen på helt ulike premisser og ut av krigen kom det tredelte demokrati: liberal-demokratiet, sosial-demokratiet, folke-demokratiet. Det er kun halve navnet de har felles og kan bare takke atombomben for at de kan bestå side om side.

Når demokratien idag skal måle og veie verden finner han:

1. En statsdirigert økonomi overalt i verden.
2. Politik demokrati hersker bare i Skandinavia, G.B., Nederland, Belgia, U.S.A., Canada og Australia og to småland i Midt-Europa, over resten av verden ru-

eksil- og skibsredertypen kan vanskelig finne noe å klamre seg til der lenger. Men nettopp derfor har vi nu sjansen til nasjonal frigjøring istedenfor bare å skifte lensherre. En god begynnelse vil være å kaste NATO-lenkene av — helst sammen med storparten av det andre internasjonale tøvet vi driver med — og besinne oss på vårt eget.

Og kan det venstresradikale fremstøt bidra til å knesette en slik nasjonal politikk, så bør det hilses med glede og med gode ønsker.

ger Egyptens udemokratiske mørke.

Og selv i demokratiene går velgerne til urnen med mørk mistenksomhet og et lite vakkert geip om munnen.

3. Åndsfriheten. Litteraturen og filmen skildrer til overmål liggende personer, fortrinnsvis i sengen, en brunst som ikke svarer til det levende liv. Demokraten bør ihukomme at verdenslitteraturens mester- verker slett ikke er skapt under demokratets frihetshimmel.

Musikken og den bildende kunst, er den verd å nevne? Tidens musikk ser ut til å animere utøvere og tilhørere til kropsbevegelser som minner om oksens i forplantningens tjeneste og lyder som ligner geitebræk.

Kirkens krise, krise i ungdomsverdenen, avisdøden, teaterkrise, krise her, krise hist. Hvor er filosofen, hvor er den store dikter som kan tolke tidens kvide og og nød, og kan vise vei ut av krise, kaos og elendighet.

Det vi bivåner er demokratets krise fra nederst til øverst, krise fra grunnen til den høyeste topp.

Jo, vår hjemlige demokrat kan nok føre en behagelig, akademisk diskusjon om demokratets kriser, men trøster seg med at holder bare dollaren sin verdi, Borten kommer med en skattereform og den rettmessige konge vender hjem til Athen, vil alt lage seg til det beste. Men imens må han være på vakt mot Egyptens mørke, ondskapen og Satans arge list.

Vi er gått inn i et nytt år. For oss blir det vel som de andre 23, men for demokratet et skjebeår.

A.D.

Det er mange måter

en kan hjelpe FOLK OG LAND på: ved å skaffe bladet nye abonnenter, ved å ordne fornyelse av abonnement punktlig, ved å gi oss en ekstra økonomisk håndrekning. Men også ved å gjøre bruk av de tjenester som annonsører i bladet tilbyr. Det dreier seg så langt vi kan bedømme det om gode og solide tilbud fra anstendige mennesker — som regel gamle meningsfeller, så bare av den grunn bør en søke kontakt med dem.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Hallvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

Reguleringen av Femunden

Da Vassdragsvesenet offentliggjorde sine planer om å regulere Femundvassdraget, det siste store uregulerte vassdrag i Syd-Norge, ble beslutningen møtt med berettiget vrede fra naturelskeres side. En slik regulering for å skaffe tilveie en beskjedne kraftmengde, når atomkraftverkene står like om hjørnet, og når de tillike kan produsere elektrisitet til konkurrerende priser, må betraktes som voldtekt på norsk natur.

Hvilken langt større nytte har vi vel ikke av Femunden og Trysil-elva som rekreasjonsområde, med sine store fiskerikdommer og naturskjønnhet, fremfor å ødelegge herlig natur med bulldozer, gravemaskiner og oppdemming.

Når et område er regulert, er de sår og skavanker som er påført uoprettelige.

Femundmarka ligger innen rekkevidden av en ikke ubetydelig mengde stresslidende mennesker som har behov for å slappe av fra den grå hverdags mas og jag. La derfor Femunden i fred og bevar den i sin nåværende tilstand for tiden som kommer.

Det er jo vi unge som i første rekke bør protestere mot slike overgrep mot det lille vi ennå har igjen av ubørt norsk natur.

Demokrati?

Erkedemokratene i Tyskland ser med bevende hjerter frem til de kommende forbundsdagsvalg, på grunn av den store fremgang NPD har hatt ved de seneste delstatsvalg. Disse demokratiets voktere er bange for sin egen dominans innen tysk politikk. Derfor har de to partnere innen storkoalisjonen kommet frem til enighet om å innføre relativt flertallsvalg for valget i 1973.

Hensikten med reformen er å sikre sin egen posisjon og utelukke de mindre partier fra å bli representert i Forbundsagen. Resultatet av en slik reform vil bli at ikke bare NPD, men også de frie demokrater blir uten representasjon i Forbundsagen. Demokratiet gir se de merkverdige utslag i dagens Tyskland.

Den verdenskjente professor i statsvitenskap, Robert A. Dahl, Yale University, USA, skriver bl. a. i sin bok

«Modern Political Analysis»: «... mange observatører var pessimistiske med hensyn til mulighetene for å gjennomføre et demokratisk system i Tyskland etter 2. verdenskrig». «... I den senere tid er det derimot mange som har uttrykt mere optimisme i så måte, nettopp fordi de mener å kunne påvise at den autoritære tendens i en rekke institusjoner er i tilbakegang».

Vi vet ikke om det siste demokratiske tiltaket i Bundestyskland kan bestyrke den amerikanske skribent i hans syn på de autoritære tendensers tilbakegang. For oss ser det ut som Kiesinger er på vei tilbake til Hitlertidens idyll med bare ett parti. Riktignok nøyer en seg foreløpig med bare to, men retningen synes upåklagelig. Og han har fått godt følge av Willy Brandt og hans unasjonale sosialister.

Overalt synes nydemokratiet å ville demonstrere sitt demokratiske sinnelag ved udemokratiske tiltak.

P.

Kinesiske tanker i Bodø

I et privattelegram til VG heter det:

«Maos tanker later til å ha en viss appell til våre studenter og gymnasiaster her i landet og også i Bodø later det til at Mao har sine disipler.

I alle fall går en gruppe gymnasiaster i skolegården i friminuttene ved Bodø gymnas og selger Maos tanker i rød salmebokformat.

Prisen er kr. 5 pr. stk, og

salget går strykende. Rødegardistene, som for anledningen er utstyrt med Maomerket på jakkeslaget, selger også merket for kr. 1,50 pr. stk.»

Det er ikke så mange år siden dagspressen forventet at gymnasiastene i Bodø var smittet av nynazisme, så det er tydeligvis et livlig åndsliv nordpå.

O.

Er det ikke bare de hvite som driver rasekrig?

Alle aviser — med unntagelse av FOLK OG LAND — har utrettelig forklart oss at det bare er de onde hvite mennesker som driver rasehets og rasekrig på bekostning av de svarte uskyldigheter. Så hvis bare vi ble snille nok og trykket de svarte til vår barm, så ville tusenårsriket opprinne.

Det er da forbausende å lese et NTB-telegram i dagspressen om regulær rasekrig på Mauritius uten noen slags hvit medvirkning. Det heter i telegrammet bl. a.:

«Britiske tropper fra Singapore vil bli sendt til den vesle britiske øykolonien Mauritius i Det indiske hav for å stanse voldsomme raseoppføringer som hittil har krevd 18 menneskeliv, opplyste den britiske guvernøren på Mauritius, Sir John Shaw Rennie mandag kveld.

I en radiotale kunngjorde han også at politiet har fått utvidede fullmakter til å ta seg av urolighetene som begynte med gateslagsmål mellom rivaliserende rasegrupper.»

Student

(Forts. side 8)

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armenieren Jerwand Dshanian

Den krimtatariske danserinnen Asise Pashaeva, som Dshanian omtaler idag, i sin folkekrakt.

FOLKEFESTEN

På et av byens torv hersket det rene sammenstimling av folk, som alle var spent oppatt av hva som foregikk innenfor den store ringen. Jeg banet meg med stort besvær frem gjennom mengden og oppnådde å komme frem til de forreste rlassene i ringen. Noen jenter og gutter danset uten å ense noesomhelst og noen musikere blåste på sine messinginstrumenter, ledsaget av taktfaste trommeslag. Det var en oppvisning i en folkedans ved navn Khaitarma, som danses til en melodi av Spendarian. Denne dansen er meget populær på Krim.

Blant de fremmøtte så man foruten tyskere også rumenere, polakker, italienere, hollendere og ennu andre representanter fra det krigsherje-

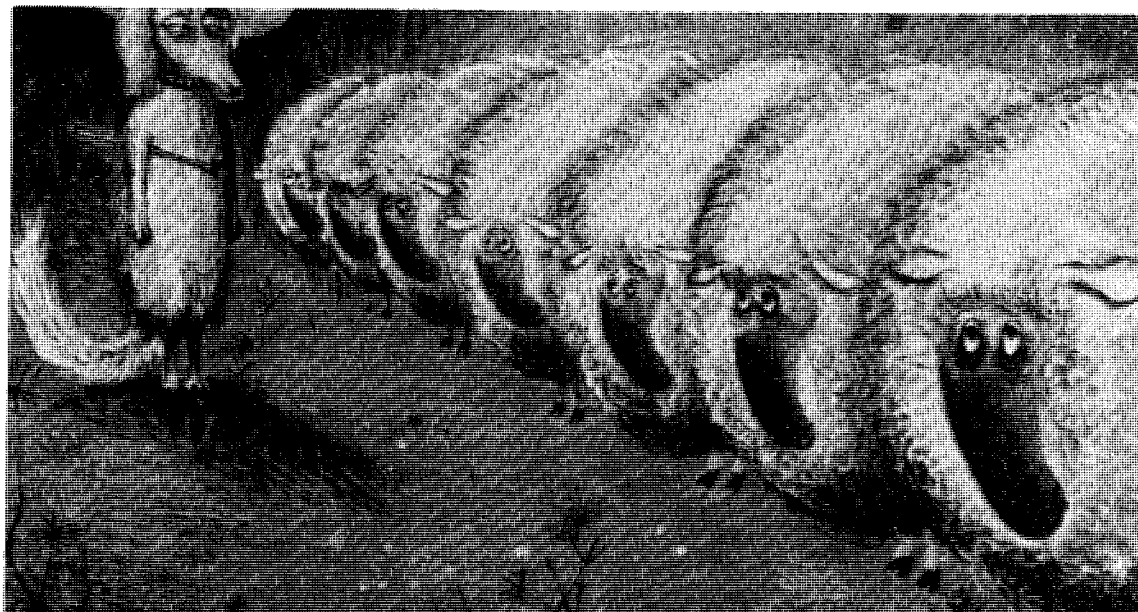
de Europa, og iført sine militære uniformer. De som ikke var militære, var iført sine nasjonaldrakter, hvorved de skilte seg ut fra hverandre, alt etter hjemstedet. Der var krimtatarer, armeniere, grekere, russere, ukrainere, og forskjellige slags folk fra Kaukasus. Der kunne man også se bulgarere og jøder. Det var en vakker bukett av sivile og militære fra alle kanter, tilfeldig samlet omkring ringen. Og i den korte tid jeg oppholdt meg der, forekommer ingen brutal handling fra de fremmede side overfor de egentlig innfødte. Tvertimot lot det til at alt forløp på vanlig vis og i den mest vennskapelige atmosfære.

Hva som ellers foregikk før og etter mitt korte opphold der kjenner jeg ikke noe til. Men en ting kunne man merke, nemlig at den indre glede var blitt borte hos folk. Som så mange av Sovjets byer i syd var også Jalta en beleiret by. Og under den krigstilstand som fremdeles hersket kunne byen bli utsatt for et bombardement når som helst. Innenfor en eventuell krigsskueplass var det tydelig at en viss tretthet gjorde seg gjeldende blant de innfødte, som naturligvis nok følte seg usikre på hva morgendagen kunne bringe. De tok det som det kom og håpet på det beste. Det aller viktigste for dem var endelig engang å få oppleve freden.

«Hej, Jerwand», hørte jeg en stemme rope og en eller annen la armen om halsen min. Og da jeg vendte meg om så jeg opp mot et svart-smusket, smilende ansikt som jeg mente å kunne dra kjenssel på. Det var Alim, et medlem av det krimtatariske danseensemble, som jeg hadde stiftet bekjennskap med lenge før krigen.

— «Asise er ikke her nu», sa han, «hun arbeider og bor i Simferopol, men hun pleier å komme hjem til Jalta hver lørdag eller søndag», føyet han til, tydeligvis for å tirre min nysgjerrighet. Asise var en danserinne som sammen med sangerinnen Satenik Spendarian opptrådte i Krimtatarenes danseensemble, og hadde vært med helt fra starten av. Alle mine Jaltabesøk forøvrig hadde på en måte en slags forbindelse med denne unge danserinne hvis navn var Asise; i noen år hadde hun vært min kjæreste. Men den gang var det ikke mulig å treffe henne igjen. Isteden traff jeg en del andre

(Forts. side 8)

Vi savner medarbeiderskap fra disse. Hvorfor ikke bryte ut av flokken?

Verdens ensomste fange

INGEN NÅDE FOR «FREDENS FANGE» RUDOLF HESS

Rudolf Hess' sønn, diplomingeniør Wolf Rüdiger Hess, startet med Hilfspgemeinschaft zur Freilassung von Rudolf Hess en plakataksjon i München. Bildet viser Wolf Rüdiger Hess foran den første plakaten i München

En norsk jurist ble sendt ut til Moskva av en internasjonal organisasjon som var såre bekymret over at sovjetborgere risikerte noen få års fengsel fordi de ikke vil høye seg for landets lover. Og denne store bekymring på vegne av de russiske opprørere er jo både rørende og storartet. Men her, som på de fleste andre områder, er omsorgen for mennesker som har det vondt såre ulikelig fordelt. Ja, så ulikelig at man får en mistanke om at det ikke er omsorg for andre, men politikk og spekulasjon som ligger bak all menneskevennligheten.

For mens norske jurister og norsk presse flyter over av omsorg for noen russeres få fengselsår, så sitter det i Spandaufengslet i Vest-Berlin en fange på 73 år, som har tilbragt 27 år i fengsel. Nemlig han som er kalt «fredens fange», Rudolf Hess.

Til jul søkte fru professor Elly Ney om å få spille noen Beethovenkomposisjoner for den musikk- og kunstglade Hess — slik som fanger ellers i den siviliserte verden får glede seg over litt sang og musikk i julen — men søknaden ble avslått. På det tidspunkt stod fengslet til og med under amerikansk kommando.

Om denne verdens ensomste fange som ikke får se andre mennesker enn sine menneskevennlige fangevoktere skriver NATIONAL-ZEITUNG i sitt siste nummer før jul:

«Mine kjære, jeg tror fast på at jeg vil vende tilbake fra den flyvning jeg tiltrer en av de første dager, og at flyvningen vil bli kronet med hell. Men om så ikke blir tilfelle, så var det mål jeg stil-

let meg den fulle innsats verd. Jeg vet at dere kjenner meg: Dere vet at jeg ikke kunne handle annerledes. Deres Rudolf.»

Brevet bærer datoen 4. november 1940, flyvningen fant sted seks måneder senere, var ikke kronet med hell og brevskriverens optimisme med hensyn til sin tilbakkomst ble heller ikke oppfylt. Inntil idag har han ikke vendt tilbake, mere enn 26 år etterpå.

Bare sjelden, om overhodet noensinne, er et menneskes ideelle vilje blitt belønnet så umenneskelig som når det gjelder «fredsflyveren» Rudolf Hess. Han ville redde freden og ble dømt som «krigsforbryter» og sendt i fengsel. For å nå sitt fredsmål hadde Rudolf Hess våget alt, hadde satt liv og ære på spill og intet oppnådd. Hitler vendte seg fra ham, britene trodde ham ikke, for medlemmene av krigspartiet i England var han suspekt, han forstyrret deres sirkler, som omfattet tilintetgjørelseskrigen mot Tyskland.

Rudolf Hess uttalte under forhøret han ble underkastet 9. juli 1941 ved den britiske innenriksminister Lord Simon: «Jeg må tilstå at jeg stod overfor en alvorlig beslutning, selvsagt den alvorligste i mitt liv. Og jeg tror at den bare ble meg mulig ved at jeg stadig holdt meg for øye den endeløse rekke av barnekister med gråtende mødre bak både på tysk og på engelsk side. Og omvendt, kistene av mødre med barna bak — — —»

Og slik gikk det da også og slik er det fortsatt: i Korea, i Vietnam, i det nære Østen, og i morgen kan det igjen være slik som dengang

i Tyskland, i England, slik som for 27 år siden da Rudolf Hess fløy til England for å redde freden.

Winston Churchill, en av de medskyldige i utbruddet av og utvidelsen av krigen av 1939 til annen verdenskrig erkjente sent, for sent som så mange andre, den sannhet at «parlamentæren av egen beslutning», Rudolf Hess, var blitt tilføyet en fryktelig urett og han bekjente i sine memoarer: «Når jeg tenker over hele affæren, så er jeg glad for ikke å være ansvarlig for behandlingen av Hess. Hvilken moralsk skyld en tysker som stod Hitler nær enn kan ha, så har Hess i mine øyne gjennom sin oppofrende og fanatiske gjerning av sinnsyk godtroenhet sonet. Han kom til oss av fri vilje og skjønt han kom uten fullmakter, var han en slags sendemann». En fredens sendemann. Det og intet annet ville han være. Fremdeles sitter han i fengslet i Spandau. Den eneste fange i en anstalt som har 600 seller, bevoktet av et vaktmannskap på nesten kompanistyrke, 73 år gammel, ubrutt i håpet på at engang vil han bli gjengitt friheten i ære.

Verdens ensomste fange står ikke alene. Hans hustru og hans sønn, som siden englandsflyvningen har modnet til mann, er hans mest tro-

(Forts. side 7)

«Utviklinga's» perspektiv

Kelvin Lindemann skriver i Farmand nr. 43 — 1967 blant annet:

«— De indiske filosofer, og det gælder også Buddha, var mindre interessert i den ydre verdens mekanik. Hvad der interesserede dem var selve livets bærere, mennesker og dyr, som de for mange tusinde år siden blev klar over var en biologisk enhed. Dette synspunkt er jo også den biologiske videnskab i Vesten kommet til. Ifølge evolutionsteorien er der ingen etisk eller sjælelig forskel mellom dyr og mennesker.

Der kan fra Vestens side rettes sønderlemmende kritik mod meget i indisk religion og religionsudøvelse. Hvad sluges der ikke af tid ved tomme, rituelle handlinger til gudernes ære, ofte 4 timer om dagen, der kunne benyttes på en ædler måte. Men ut fra Vestens egen videnskabelige opfattelse af naturen, kan der logisk og etisk ikke rettes nogen kritik mod den indiske «ærefrygt for alt levende».

Her er tale om to forskjellige traditioner. For at forstå indernes harme ved at dræbe dyr og især kjerne som står dem meget nær, må man forestille sig, at vi havde indisk-uddannede planøkonomer, som under henvisning til at bilkørslen, hvorav vel halvdelen er overflødig, hvert år dræber 300 000 mennesker i den vestlige verden, og derfor foreslog at der skulle foretages et blodbad på biler. Det ville give anledning til de samme tumulter som koslaktningen gør i Indien.

På et økonomisk plan kunne man paradoksalt si, at Indien burde

Direktør Halvard Roald i Norges Vassdragsvesen

have flere kør alene fordi børnedødeligheten er så uhyggelig stor — 50 pst. Fødselsprocenten i Indien er ikke så urimelig som man gerne ser det omtalt. Den er mindre end i USA. Det er de mange millioner som er der allerede, der er problemet.

Det gale er ikke kjerne, men at man ikke har foder til dem! Det anslås at mere end 40 pst. af Indiens matproduksjon går tabt på markerne eller under transporten. FAO's undersøgelser viser, at alene rotterne spiser 25 millioner tons brødkorn om året — 2500 store skibsladninger.

Den pakistanske professor Hamid Al Khan, der var præsident ved British Medical Associations konferance i Karachi i 1966, uttalte ved den lejlighed, at miseren er, at mennesket ikke mere adlyder naturens regler. Og han citerede Sir Charles Darwin's pessimistiske udtalelser om at «jorden vil blive plyndret over hele planeten, både luft, vand og jord vil blive ødelagt af menneskene. Den vil blive udnyttet indtil de organiske og minerale ressurser er udtømt. Flora og fauna, uerstattelige minder om skabningernes fortid, vil blive udslættede, art efter art. Så vil hungersnøden komme ganske logisk og til sidst en vild og forgæves kamp for at overleve.»

Man regner med at der omkring år 2000 vil være 6 milliarder mennesker — og allerede nu sulter hvert andet. —

*

Å kjempe mot denne «utviklinga» av golde industri-samfunn og for et rasjonelt landbruk skulle synes å være det mest brennende spørsmål i tiden! Christian Michelsen gikk i skrift og tale mot at Norge skulle bli et fundament for storindustri på alle kanter. Hadde han sett det kraftutbyggingsraseri som nu på kort tid vil ha likvidert størsteparten av Norges vassdrag med omgivelser under ledelse av generaldirektør Halvard Roald i Norges Vassdrags- og Elektrisitets-

(Forts. side 7)

Den tyske østsonehær - -

(Forts. fra side 1.)

Begrunnelse: «Gjenopprettelsen av den aggressive militarisme i Vest-Tyskland og skapelsen av den vest-tyske leiehær er en stadig trussel mot det tyske folk og alle Europas folk.» Den alminnelige verneplikt ble innført seks år senere, 24. januar 1962. Var det et rent tilfelle at 250 år før, 24. januar 1712, ble Preussens mest berømte monark, seierherren i syvårskrigen født?

Som hos de underlegne ved Kunersdorf, så stakk også hele bataljoner av fra kamerat Ulbrichts hær. I tiden mellom 1956 og 1964 gikk 16.500 soldater fra folkehæren enkeltvis eller i grupper, oftest medbringende sine håndvåpen og under den største livsfare over den 1183 km lange sonengrense. En krigsterk divisjon. Rekrutter, underoffiserer og offiserer. Bare i året 1964 lot 192 mann, tallmessig svarende til et helt kompani, hammer og sigd-fanen i stikken.

Imidlertid er dette fortid idag. Overløping i massevis har opphørt, ikke bare på grunn av at det avskrekkende eksempel med hundrevis av nedskutte flyktninger og «desertører» daglig lever i soldatenes bevissthet. Ikke bare fordi 800 km totalt minelagt grense med 1600 vaktårn med dobbelt piggrådthinder og en dødssone på 15 til 50 meters dybde har redusert sjansene for en vellykket flukt til minimum. Fredrik den store innkasserte etter nederlaget ved Kunersdorf den alt overstrålende seir ved Torgau, og — uten å sammenligne fippskjeget med der alte Fritz, så har også Ulbricht kunnet skrive inn i den tyske kommunismens historiebok sitt «Torgau». En seier som riktignok ikke er tilkjempet med militære våpen, men med raffinerte metoder i den politiske og psykologiske krigføring!

Tolv år etter opprettelsen av den første regulære hær i en kommunistisk tysk stat må det nøkternt fastslås: Enhver politisk eller moralsk tiltrekningskraft fra det ikke-kommunistiske Tyskland på den unge våpenføre generasjon i den annen del av fedrelandet har nesten opphørt. En flukt til den liberal-kapitalistiske Bundesrepublik overveies bare av et ubetydelig antall folkesoldater, og blir forøvrig bare i de aller sjeldneste tilfeller gjennomført av dem som måtte overveie det. Offiserskorpset i NVA føler seg som nasjonens elite, kjærligheten til «militært håndverk» utvikler ganske automatisk en elitemessig selvbe-

vissthet som på ingen måte må kalles militaristisk. Ved innføringen av den alminnelige verneplikt ble folkehæren befriet fra den negative nimbus til en leiehær, avstanden og mistroen mellom befolkning og soldat utjevnet. Utrustningen i alle tre deler av stridskreftene med moderne våpen betyr samtidig en psykologisk opprustning. Resultatet er øket og fastere selvtillit. Militær stolthet! Den ideologiske skoling av rekrutter, mannskapstjenestegrader og offiserer foregår på to felter: på feltet til den kommunistiske friskare- og partisantradisjon (Røde Ruhr-armee, «Spartakus», Thälmann-Brigade) og i ånden fra frihetskrigen i 1813. Etter den demonstrative tilbakevenden til wehrmachtliggende uniformer og preussisk marsjtradisjon ble NVA av befolkningen bragt i forbindelse med den nasjonale hær-arv, delvis til og med de tyske frontsoldaters ytelser i begge verdenskriger. Ja, mange identifiserte den med dette!

Mobiliseringen av nasjonale følelsesmomenter er ikke bare av nyere datum. Straks etter at Midt-Tyskland ble okkupert av den røde hær var det oppgaven (beordret av Stalin) til den mest prominente russiske omskolerer, oberst Sergei Tulpanov fra den sovjetiske militæradministrasjon i Karlshorst gjennom nærmeste kontakt med wehrmachtoffiserer å fremme det romantiske minne om det tysk-russiske våpenbrorskap fra 1813 og gjenopplive Tauroggenmyten, og å vinne erfarne offiserer fra den slagne fiende for kadrene i en satellithær, under henvisning til den røde hærs hjelp i tyveårene under oppbyggingen av Reichswehr. I 1948 da det innkasernte folkepoliti (KVP) ble holdt over dåpen, befant det seg i ledende stillinger i denne moskvalyde tyske stridsmakt høye og allerhøyeste kommandører fra den tidligere Wehrmacht. Selv om det her bare dreiet seg om

et forsvinnende mindretall av de tyske offiserer — ofte medlemmer av den såkalte «Nationalkomitee Freies Deutschland» — så ydet de dog som verktøy for den sovjetrussiske imperialisme Ulbrichts innkasernte folkepoliti uvurderlige tjenester. Uten disse fagfolk fra den tidligere tyske Wehrmacht ville ikke oppbyggingen, gjennomorganiseringen og den krigsmessige skoling av folkepolitiet og senere folkehæren ha kunnet foregå så forskrekkende hurtig.

Eksempelvis: den tidligere Luftwaffenmajor Heinz Zorn, som i 1942 kom i russisk fangenskap, organisatoren av KVP's luftstridsmakt, stabssjef i NVA-luftvåpnet og luftforsvaret med generalmajors rang, idag 55 år gammel.

Eller den tidligere våpenmester Ottomar Pech, årgang 1918, siden mars 1962 sjef for NVA's kaderforvaltning, dvs. personalforvaltningen for offiserer, utnevnt til generalmajor i 1958. Eller korvettenkaptein Heinz Neukirchen, som kom i fangenskap i 1945, 52 år gammel, siden 1951 kontreadmiral, i mars 1962 sjef for NVA-krigsmarine.

Mange av de tidligere wehrmachtsoffiserer ble etter utført tjeneste sendt ut i ørkenen av regimet, avskjediget fra NVA eller trass i tjenstedyktighet og fagkunnskap ikke beholdt i hæren ut over aldersgrensen: i russiske Antifa-leire «omkjemmede» tidligere yrkesoffiserer, dels medlemmer av den gamle preussiske adel, som for eksempel general Arno von Lemski (årgang 1893), Walter Lekwess-Litzmann (årgang 1907), Rudolf Bamler (årgang 1896) og endelig generaløyntant Vincenz Müller, tidligere sjef for XII. Armeekorps ved Heeresgruppe Mitte, som i mai 1961 (etter et hemmelig besøk av den da avgåtte Bundesfinansminister Fritz Schäfer) tok sitt eget liv ved å kaste seg ut av et vindu, vel i den sene erkjennelse av ekte

anger og selvpålagt plikt til soning for en tysk officers brutte ære —.

Ved militærakademiet «Friedrich Engels» i Dresden-Neustadt som ble åpnet 5. januar 1959 underviste ved siden av mange tidligere stabsoffiserer og troppekommandører fra Wehrmacht også den i mellomtiden avdøde feldmarskalk Paulus og hans adjutant, oberst Adam. Ulbricht forkynte dengang ved innvielsen av NVA's første kadersmie («hohe Schule des militärpolitischen Geistes»): «De demokratiske stridskrefter lar seg bare bygge opp på grunnlag av erfaring!» De fleste av de idag 46 aktive generaler i den nasjonale folkehær (6 generaløyntanter, 36 generalmajorer, 1 armee-general og 3 generaloberster), de 14 generaler i folkepolitiet og de 8 aktive generaler i statssikkerhetstjenesten (SS-D) har passert gjennom Paulus-smien» i Dresden-Neustadt —.

Om Ulbrichts KPD i året 1945 anstrengte seg for å utrydde den preussiske arv med roten, så satte det tre år senere, begynnende med oppbyggingen av det innkasernte folkepoliti, inn en grunnleggende propagandistisk og massepedagogisk forvandling.

SED (det sosialistiske enhetsparti) fastslo i en erklæring 20. oktober 1951: «Tysklands historie inneholder ikke bare skammelige gjerninger av den herskende klasse, men er også rik på frihetselskende, revolusjonære gjerninger, på betydelige ytelser av store sønner og døtre av det tyske folk for utvikling av tysk kultur og verdenskultur.» Den baltisk-tyske slavist og historiker G. von Rauch kom allerede i 1955 til den interessante erkjennelse, at, i likhet med Stalin som fra 1934 av slo en bro til den russisk-tsaristiske fortid «for påny å herorisere storfyrster, generaler og helgener», så gikk også Walter Ulbrichts SED med uttrykkelig understøttelse fra Kreml ivei med å forme «(tyskernes) nasjonale historiebevissthet i en ny nasjonalbolsjevikisk pregning.»

DDR's nasjonale folkehær er idag en nasjonalbolsjevikisk folkehær par excellence! Det beviser dette at dens brigader, eskadrer, kaserner, offisersskoler og ordner bærer navnene til berømte tyske generaler, diktere og frihetskjemper: Gneisenau, Scharnhorst, York, Schiller, Körner, Stein, Clausewitz, Blücher, at man på offisersskolene spesielt intenst beskjeftiger seg med hendelsene under befrielseskrigen fra 1812—14, da tyske og russiske tropper skulder ved skulder kjempet

mot en «vestlig diktator» og usurpator. Idet man går ut fra dette historiske forbilde, blir det av de mellomtyske kommunister trukket en linje, hvis endepunkt er «befrielsen av Vest-Tyskland fra kapitalister, amerikanere og storgrunneiere» Som stamfar til den nasjonale folkehær blir ikke i første rekke en Marx, Engels, Thälmann, Bäumer sitert, men preussiske hærførere, medlemmer av «feudalkasten». Til ære for August Graf Neidhardt von Gneisenau fant der i de siste oktoberdager i 1966 i hans fødeby Schildau ved Torgau sted et militært storstevne, hvorunder oberst Raupach, sjefen for politiforvaltningen i Militärbezirk III, overfor unge arbeidere, skoleelever og studenter feiret preusseren Gneisenau som den åndelige forløper for NVA, som stiftet av den første ekte folkehær på tysk jord.

Da KVP 18. januar 1956 ble omdøpt til «nasjonal folkehær» var den på rundt regnet 110 000 mann og omfattet syv divisjoner av hæren, luftvåpenet og krigsmarinen. Dertil kom rundt regnet 45 000 reservister, offiserer og mannskaper. Idag er den nasjonalbolsjeviske stridsmakt vokset til det dobbelte. I hær, luftvåpen og marine står til sammen 209 000 mann under våpen, tallet på reservister er steget til rundt regnet en halv million, dertil kommer 300 000 SED-kampgrupper og 500 000 medlemmer av Selskapet for sport og teknikk. For ikke å glemme 80 000 folkepolitifolk, 20 000 beredskapspoliti, 8 000 mann transportpoliti (Trapo), 9 000 vepnete, militært organiserte tollsoldater, så vel som flere militære særorganisasjoner av Geheimpolizei SSD.

Alt i alt rundt regnet 1 126 000 soldater, borgerkrigskjemper, partisaner og politifolk, utrustet med 6 500 kanoner, «stalinorgler» og panserskytskanoner, et ukjent antall batterier med russiske jord-luft og jord-jord raketter (de siste har en rekkevidde på inntil 250 km), 2 700 granatkastere, 2 300 luftskyts, 500 fly, innbefattet tunge helikoptere og MIG 21, 1800 stridsvogner med tildels høymoderne sovjetiske typer. Krigsmarinen forføyer over 2 ubåter, 45 enheter under 1000 tonn (Schnellbåter, minesøkere, fregatter, u-jagere, landingsskip) og 2 middelstunge enheter over 1000 tonn (Zerstörerere).

Spørsmålet er ikke idag om folkesoldatene vil skyte på Bundeswehrsoldater hvis Bundeswehr gir ordre til det. Av avgjørende betydning er bare spørsmålet om hvorledes en tysk nasjonalbolsjevikisk tropp, i yorkske uniformer, drillet i Gneisenaus og Clau-

Allerede i 1959 marsjerte enheter av NVA forbi partiøvrere i Leipzig — som i Hitlertiden.

Winston Churchill - - «Utviklingas'» - Verdens ensomste fange - -

(Forts. fra side 1.)

lite utviklingen voksen i krigen som etter krigen. På den ene side erkjente han klart allerede fra 1944 av at Sovjet stjal seirens resultater fra vestmaktene, og han anstrengte seg ennå mens kampene og konferansene pågikk for å få dannet en enhetsfront sammen med amerikanerne mot Sovjets fremtreden, men uten resultat, fordi amerikanerne praktisk talt gav russerne alt de ønsket! På den annen side henvendte Churchill seg til Stalin i de mest glødende ordelag og kalte ham «Stalin den store». Han skålte til og med for proletariatet. For forbundsfellene hadde han lite til overs. Han var en forbitret fiende av de Gaulle, som han var det av polakkene. Da polakkene fortvilet forsøkte å oppnå innfriing av de løfter England hadde hetset seg inn i krigen mot Tyskland med, knurret han 24. juli 1945: «Disse fordømte polakker stikker meg allerede langt ut av halsen. Jeg vil ikke se dem mere.» Hvis Churchill hadde sagt dette til polakkene i 1939, så ville menneskeheten ha blitt spart for annen verdenskrig. Og Polen ville ennå idag ha vært fritt og udelte.

Churchill snudde og vendte seg slik han hadde bruk for det. Han understøttet Morgenthauplanen, som ble ivrig propagandert av Lindemann, den senere Lord Cherwell, men da det begynte å lukte av saken, forsikret han troskyldig: «Jeg hadde ikke tid til selv å befatte meg med den såkalte Morgenthauplan.» Det er dog utvilsomt at han har støttet slike tanker helt til han distanserte seg da man måtte trekke de aller siste uhyggelige konsekvenser.

Denne «spillernatur», som Lord Moran forsiktig kaller det, går som en rød tråd gjennom hele hans liv. Eiendommelig er hans forhold til tyskerne. Da det begynte å gå mere og mere tilbake med Churchills sunnhetstilstand og han ble undersøkt av presidenten for det kongelige legekollegium, tilstod han: «Naturligvis føler jeg meg litt underlig nu og da, for eksempel da jeg hørte at tyskerne likte meg godt — etter alt det jeg har gjort mot dem.»

sewitz ånd vil forholde seg i tilfelle av en nasjonal og sosial folke(eller arbeider)-oppstand mot det separatistiske, moskvalyde SED-regime! Vil den følge eksemplet til den ungarske folkehær fra oktober 1956? Vil det finnes en tysk Pal Maletzer?

Som man ser var Sir Winston Churchill meget mere realistisk og ærlig når det gjaldt hans rolle i tysk historie enn for eksempel dagens tyske politikere er det.

I sannhet rystende er det å følge i denne opplysende biografi hvorledes den gamle mann som begynte å syke hen forstod at han hadde ført England og Europa ut i katastrofen. Således sa han 8. juni 1959 møysommelig til sin livlege: «Jeg skulle ikke — jeg burde ikke — gjøres ansvarlig — for alt — som har gått galt.» Og på et annet sted resonnerer han: «Jeg medgir at England er en svekket og redusert makt, som har forødet en stor del av sitt verdensrike — De er blitt så store og vi nu så små! Stakkars England! Hva kastet vi ikke bort i 1945.»

HITLERS OG GÖRINGS PROFETIER

Avviklingen av det stolte britiske imperium foregår nu for alles øyne og vil være fullbyrdet i 1971 etter de siste vedtak av den britiske regjering. Da trekkes Storbritannias stridskrefter østenfor Suez tilbake og bortsett fra Gibraltar er det ikke annet igjen av verdensriket enn det som nu spottende kalles Lillebritannia.

I denne stund da enhver kan se hvorledes Churchill og britene forvaltet sitt pund da de satte igang krigen med Tyskland, har det sin spesielle interesse å minne om hva de to tyske ledere Hitler og Göring sa om England i sine siste timer.

Adolf Hitler skrev i det politiske testamentet han etterlot seg bl. a.:

«Vi kan med sikkerhet fremsette én spådom — at hvorledes enn resultatet blir av denne krigen, blir den slutten på det britiske imperium. Det er blitt dødelig såret. Det britiske folks fremtid består i å dø av sult og tæring på sin forbannede øy!»

Og Hermann Göring skrev i et brev fra dødssellen til Winston Churchill et par dager før han snøtdlen for byttet ved å ta gift:

«Det jeg nå beklager som et av mine og den nasjonalistiske tyske regjeringens verste feiltagelser, er bare ene og alene den skjebnesvangre feilbedømmelse vi gjorde oss skyldig i da vi verdsatte Deres vidsyn som statsmann. Jeg beklager at jeg tiltrrodde Dem forståelsen av at tilstedeværelsen av et tilfredsstillt og livskraftig tysk rike var en verdenspolitisk nødvendighet og dermed et nødvendig vilkår også for at det britiske rike kan bestå. Jeg beklager at våre stridskrefters styrke

(Forts. fra side 5.)

vesen, ville han ha korset seg. Denne store kraft Roald som er håndplukket til stillingen av Einar Gerhardsen — skulle permanent vært anbragt i stillingen som landbruksminister.

Så hadde norsk landbruk på kort tid blitt gjenreist i modernisert form, og vi hadde sluppet denne endelige nedsementeringen av vårt land til fordel for en kanskje snart avlegs kraftkilde. Hva kommer det forresten av at det er nesten bare et skremmende tullingperspektiv i alt det som det offisielle Norge har foretatt seg i de senere årtier?

Skyldes det at partipolitikkerne er fremmedgjort for realitetene i sitt eget land? Har flukten inn i urbaniseringen og de offentlige kassers dulmende nærhet sløvet hjerne, sinn og sans for Norges presserende problemer?

A.L.

ikke strakk til for ennå i siste minutt å fremtvinge en bedre innsikt hos Dem, nemlig forståelsen av at tilintetgjørelsen av Tyskland også betyr innledningen til tilintetgjørelsen av den britiske verdensmakt.

Jeg skal vite å gå min vei til slutten i den faste forvisning om at jeg som tysk nasjonalsosialist dog har vært en bedre europeer enn De. Med fullstendig ro overlater jeg bedømmelsen herav til etterverden, en etterverden som — det er mitt oppriktige ønske — De bør få tilhøre så lenge som mulig. I så tilfelle kommer kanskje skjebnen til å gi Dem samme sjanse som De har latt meg få, nemlig å få si et sannhetens ord i undergangens øyeblikk».

Churchill kom ikke til å oppleve at Wilson satte igang det siste opphørssalg, men han levet som vi så foran lenge nok til å bli klar over den vei det bar.

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Hvorledes er det med

BLADPENGENE?

Har DE betalt?

(Forts. fra side 5.)

faste kamerater, som år etter år offervillige kjemper for ektemannens og farens frihet, og til hvem det år for år slutter seg flere og flere medkjempere. Personligheter av internasjonal rang og navn som går inn for frihet for Rudolf Hess, som appellerer til samvittigheten hos de mektige blant fengselsmaktene og som også har vunnet gehør hos de ansvarlige i England, i USA, i Frankrike, bare ikke i Sovjetsamveldet, som nådeløst holder fast ved sin innstilling og vil at Hess skal ha livsvarig i bokstavelig forstand.

Bernard Levin skriver i DAILY MAIL: «Det er på tide å si at 20 års omhyggelig regulert tortur, som enefengsel betyr, er nok og bør kunne avsluttes. Og at de 3 nasjoner som er rede til det — nemlig England, Frankrike og USA — uten nøling skulle gjøre det. Hvis den fjerde deltagende regjering, den sovjetiske, ikke går med på det, så la den være innbudt til å begynne den tredje verdenskrig av den grunn.

Da de fire makter hver måned skifter vaktmannskap, er det intet problem å foreta den nødvendige bekjentgjørelse herom i en av de måneder vestmaktene har ansvaret i Spandau. Selv om Kosygin også skulle bli foruroliget, så bør en ikke ta tanken om en tredje verdenskrig for rede penger. Vårt utenriksdepartement ville utvilsomt kunne finne en antagelig, velklingende erklæring.»

Den amerikanske universitetsprofessor Klaus J. Herrmann, Montreal skriver 20. november 1967 til Hess-sønnen: «Som bevisst bekjenner av den jødiske tro er det etter min oppfatning en æressak å gå inn for løslatelsen av Deres far.»

Det er i sannhet en æressak og det har tallrike personligheter uten hensyn til konfession, parti eller verdensanskuelse (anarkister og kommunister unntatt) erkjent og har sluttet seg til «Hilfsge meinschaft Freiheit für Rudolf Hess e. V. (med sete i München 95, Postfach 950-205). Denne sammenslutning har satt seg som oppgave å stadig vinne flere mennesker for aksjonen «Frihet for Rudolf Hess», i håpet om at menneskelighetens stemme dog engang også må bli hørt i Moskva.

Rudolf Hess var en trofast tilhenger av Hitler. Det er ubestridelig, men han hadde ingen andel i de forbrytelser mot menneskeligheten som han beskyldes for å beordret. Det kontor som ble ledet av

Rudolf Hess hadde et godt ord på seg hos dem som ble forfulgt av NS-regimet. Den tidligere fange i Dachau, den nuværende statsminister i Bayern, Dr. Alois Hundhammer bekjenner: «— så skal det dog ikke oversees at «kontor Hess» i årene mellom 1933 og 1945 for mange forfulgte og nødstedte var en siste tilflukt i deres nød, noe de satte et siste glimt av håp til med sine bønner og søknader og med sine appeller til menneskeligheten. Jeg går derfor inn for å oppheve fengslingen av Rudolf Hess som den siste av dem som i sin tid ble dømt i Nürnberg —».

Gledelig er også ekkoet i pressen, som med få unntagelser uten forbehold går inn for frigivelse av den siste fange i Spandau. Fjernsynet i Tyskland tier.

Når juleklokkene i Berlin ringer festen inn, når i kirken og i hjemmene sangene klinger om «fred på jorden og i menneskene hans velbehag», så sitter Rudolf Hess i et kjempemessig tukthus, alene, med den bitre visshet at påny gikk julens gledesbudskap ham forbi. «Vår generasjon», skriver den tidligere fengselsrest i Spandau, Pastor Schrantz, Strassburg, til familien Hess «vil ikke kunne helbredes for sine komplekser hvis den ikke bestemmer seg for endelig en gang å leve i en ånd av oppriktig og hjertelig forsoning».

Tanker er strømmer av kraft — i det gode som i det onde. Alle mennesker av god vilje vil med sine tanker julaften være i tukthussellen i Spandau og hilse Rudolf Hess som en der ofret seg for freden. Rudolf Hess vil spore disse gode tanker. Kanskje merker de dem også disse som har makt over ham.

K. M.

Slik gjør Rudolf Hess' skjebne inntrykk på mennesker hele verden over — bare ikke i Norge. Her er det hverken store eller små personligheter som legger to pinner i kors for at menneskelighet og rettferd skal skje når det gjelder «fredens fange». Her er det ingen som slutter opp om aksjonen «Freiheit für Rudolf Hess». En kan påny bli beskjemmet på vegne av en nasjon hvis menneskelige følelser bare synes å stå i politikens tjeneste.

—o—

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4.)

kjenninger, som kom for å hilse på meg, en etter en, etterhvert som de fikk rede på at jeg var her.

ARMENSKE
FRONTKJEMPERE

Med ett tok folkemengden til å røre på seg og gikk fra hverandre til alle kanter for så å stille seg opp på begge sider av gaten som førte til torvet. En kjent armensk folkesang hørt sunget av armenske frontkjempere med geværer over akslene. På høyre arm hadde de et emblemm med armensk inskripsjon i gull eller hva det nu var. En kjempe av en armenier gikk foran i toget og bar på den armenske nasjonale standard i tre farver, rødt, blått og orange.

I likhet med russerne og ukrainerne hadde også armenierne og andre kaukasiske folk sine egne hæravdelinger som sammen med tyskerne kjempet mot det forhatte stalinistiske regimet. Og tyskerne hadde lovet dem allesammen selvbestemmelserett så snart krigen var over. Og alle trodde vi nok så naivt på disse løfter. De marsjerende armeniere sang en velkjent armensk sang som kalles «Zeytun», mens folk applauderte ved å klappe i hendene og ropte bravo. Sangen var en lovprisning til de modige folk fra Zeytun som gjennom sin vekslende historie opp gjennom tidene alltid har kjempet for sin uavhengighet.

For Ungdommen -

(Forts. fra side 4)

Nordisk samling?

Vi har her i dette blad alltid sett det som en vesentlig utenrikspolitisk målsetting å nå hen til en virkelig nordisk samling som kan sikre Norden den plass det fortjener i et kommende større samarbeidende Europa. Derfor leser vi også med interesse i en dagsavis som drøfter Nordens stilling i forbindelse med avslaget på å komme inn i Fellesmarkedet følgende:

«Sverige leker med tanken om at man burde lage en nordisk tollunion, som i det minste kunne bringe Sverige ut av dets isolerte posisjon ved neste korsvei, når forhandlinger med EEC igjen blir aktuelt, og dermed drukne det svenske «nøytralitetsdilemma» i en slags nordisk samling.»

Det er ellers vårt håp at Norge også om ikke altfor lenge får det avisen så foraktelig kaller «nøytralitetsdilemma» ved å tre ut av NATO. At det i tilfelle vil jevne

NORSK INNSATS
BERØMMES

Britisk agent Nr. 24 Kjakan fylte år forleden og ble be- hørig hyldet i pressen for sin virksomhet i britisk tjeneste under Englands krig mot det okkuperte Norge. At det var i britisk tjeneste han virket er bekreftet både av VERDENS GANG, som skriver at han «ble snart britenes spesielle tillitsmann i Norge,» og av kollega Max Manus, som i AFTENPOSTEN skriver at Kjakans bok «Rapport fra nr. 24» «er basert på rapporter som ligger i The War Department i London». Og Kjakan berømmes for at han begynte denne tjeneste før noen annen — og naturligvis lenge før det var gått opp for noen at Norges krig fortsatte trass i alle avtaler om det motsatte. For Kjakan var så ung og uerfaren, fremgår det av Max Manus' skildring, at han var i full sving med sabotasje i fedrelandet på vegne av England før det eksisterte noen Heimefront. Og «senere, når de voksne og mer besindige forstod at det var håp om at tyskerne kunne tape krigen, og at man burde gjøre motstand (!), var den unge gutten Gunnar Sønsteby allerede en veteran i illegalt arbeide.» Vi gratulerer britene med denne dyktige norske sabotøren og agent nr. 24 hvis rapporter oppbevares i det britiske krigsdepartement. Men som iallfall har gledet sine landsmenn med boken om alle norske verdier han ødela.

OGSÅ EN INNSATS

Vi leser ellers i det velsignede DAGBLADET om en annen form for berømmelig innsats i hine hårde dage. Det er fra fjellgården Østerbø i Aurdalen i Sogn den heltesagaen kommer. Gården ligger avsides, vel 800 meter over havet, og der kunne en leske både legeme og sjel dengang, berettes det. La det norske folk i sin alminnelighet sulte, på Østebø levet man Herrens glade dager ifølge DAGBLADET. Derfor var det også trangt om plassen der. Alle de prominente motstandshelter strømmet på naturligvis. Og etter at man hadde forvissnet seg om det ikke var noen skumle «nazister» blant de matglade, kom de lekre retter frem. «Det var som det aldri hadde eksistert noen rasjonering», forteller DAGBLADET stolt på vegne av

veien til en nordisk samling skulle gjøre det enda mere tillokkende.

norsk patriotisme. «Det ble traktert med kjøtt og melk i ren overflod, og hjemmebakket brød som virkelig smakte. Og på hjemturen var digre geitoster obligatorisk balast i ryggsekkene.» Men de matglade rasjoneringsbrytere varetok naturligvis også den patriotiske side av saken. Etter å ha tittet nok engang etter at det ikke var noen «nazister» i nærheten laget man bål og brente bilder av Quisling, malt av jernbanemann Mandrup Hovland. Vi synes faktisk det bør reises en aldri så liten statue på Østerbø og anbefaler DAGBLADET å sette igang en innsamling.

*

DET NYDEMOKRATISKE
TYSKLAND

synes å ha vanskeligheter med å skaffe ubelastede politiske forgrunnsfigurer. Bundeskansler Kiesinger er som kjent gammelt NSDAP-medlem m. v. og det har lenge vært hevdet at også forbunds- president Lübke var sterkt belastet fra Hitler-tiden. Det ble faktisk hevdet at han hadde vært med på å bygge en konsentrasjonsleir. Riktignok ble dette benektet hårdnakket fra offisielt hold og det ble sagt at dokumentene som viste det var blitt forfalsket av østsonetyskerne. Nu har imidlertid en fremtredende amerikansk skriftekspert erklært at dokumentene er ekte og at underskriftene virkelig er Lübkes. Resultatet bekjentgjøres i det tyske billedblad STERN.

*

KATOLSK-JØDISK
GUDSTJENESTE

Uten kommentar gjengir vi denne meddelelse i en dagsavis: «En felles gudstjeneste for jøder og katolikker med ca. 1200 deltagere ble nylig holdt i en romersk-katolsk kirke i Spania. Under denne usedvanlige gudstjenesten sang en blandet kor Salme 126 og 136, en katolsk prest leste stykker fra Det gamle testamente, og en representant for synagogen i Madrid sang en bønn om fred på hebraisk.

*

MILITÆRJUNTAEN
I HELLAS

må sannelig være bedre enn sitt rykte her i Norge. Den innvilget iallfall uten videre en søknad fra sin bitre motstander Andreas Papandreou om å få utreisestillatelse. Og partipolitiker Papandreou

lønnet naturligvis velviljen med å blåse til kamp mot oberstene straks han var utenfor landets grenser. Han hadde også gode råd å gi kong Konstantin om ikke å vende tilbake til Hellas før «demokratiet» og Papandreou var gjeninnført.

PROFETEN BEN GURION

16. januar 1962 sendte det amerikanske magasin LOOK ut et spesialnummer med tittelen «The next 25 years» (De neste 25 år). Det bragte forutsigelser av Kennedy, Adenauer, Ben Gurion, Luther King, Saroyan, Boothe-Luce og biskop Pike. Ben Gurion sa bl. a.: «— I Jerusalem vil FN opprette en helligdom og herfra forene alle folk. Byen vil også bli sete for en verdenshøyesterett og spille den rolle som profeten Esaias har lovet — —» Ben Gurion visste altså allerede for 6 år siden at Israel skulle ta Jerusalem i besiddelse.

JØDEMORDPROSESSENE
FOR Å STANSE NPD?

Den berømmelige Simon Wiesenthal erklærte i et foredrag 11. januar i Brussel at jødemordprosessene hadde bevart Tyskland for radikalisering og nynazisme. Hvis prosessene ikke hadde funnet sted ville allerede idag et høyreekstremistisk parti som NDP ha sittet med 50 representanter i forbundsdagen.

GOLDWATER OM
SØR-AFRIKA

I et fjernsynsintervju har republikanernes siste presidentkandidat, seantor Goldwater uttalt seg om Sør-Afrika. Han fastslo at det i de amerikanske storbyer hersket større spenning og fiendskap enn han hadde kunnet spore i Sør-Afrika. Etter et besøk i Sør-Afrika fikk han stadig spørsmål om rasehatet der, men han hadde altså merket mindre til det der enn i sitt hjemland. Levestandarden hos de ikke-hvite i Sør-Afrika lå også vesentlig høyere enn hos indianerne i USA. Det er kanskje derfor i USA som i Norge — spesielt da blant toppdemokrater — at det er lettere å se splinten i nestens øyne enn bjelken i det egne.

*

LEV FARLIG!

Det var som kjent Mussolini som i sin tid preget slagordet «Lev farlig!», men det ser ut til at også president Johnson følger det — omenn kanskje uten egen vilje. Ialfall er Johnson den ameri-

kanske president som har vært mest truet med døden. Den amerikanske Secret Service har iallfall gjort kjent at fra midten av 1966 til midten av 1967 ble det arrestert 425 personer som hadde truet med å myrde Johnson.

FORSNAKKELSE?

En kan faktisk lure på om det var en forsnakkelse eller en sen erkjennelse som foranlediget den amerikanske visepresident Humphrey til å uttale følgende: «USA vil forhindre utbredelsen av kommunismen i Asia på samme vis som det forhindret utbredelsen av kommunismen i Europa under annen verdenskrig.»

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapiig samvær. Møtetid kl. 19.30.

Månadsbladet

FRIHUG

Frisinna tidtrøyt- og opplysningsblad. Fritt ordskifte om NS, rettsoppgjøret m.m. Fylgjetonger om Hunzafolket, Jack London (ill.), sjøromaner m.m. Arspris kr. 25,—.

Postgiro for bladp. 80 821.
Utgjevar: Erling Seim, Kinn

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri